

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2017200235
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:2017200235.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a sudkýň JUDr. Anity Filovej (spravodajkyňa) a Mgr. Kristíny Babiakovej v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): KASATKIN Recovery, k.s., so sídlom Čajakova 13, 811 05 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 50 382 888, správca konkurznej podstaty úpadcu: BBK AGRO, s.r.o., „v konkurze“, Rudohorská 33, 974 11 Banská Bystrica, IČO: 44 095 066, zastúpeného advokátom: Weis & Partners, s.r.o., so sídlom Ivánska cesta 30B, 821 04 Bratislava-Ružinov, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100722047/2017 z 27. apríla 2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/78/2017-263 zo 6. marca 2019, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .
- II. Účastníkom sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania a správneho súdneho konania

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100722047/2017 z 27. apríla 2017 potvrdzujúceho rozhodnutie Daňového úradu Trnava, pobočka Galanta č. 100135968/2017 z 23. januára 2017, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“ alebo „zákon č. 563/2009 Z.z.“) určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2013 v sume 292 612,32 €, nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet v sume 246 604,45 eura a vyrubil mu daň v sume 46 007,87 €.

2. V odôvodnení rozsudku v súvislosti s námietkou napádajúcou nedodržanie zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie máj 2013 správny súd konštatoval, že daňová kontrola začala dňa 15.08.2013, prerušená bola odo dňa 26.02.2014 do 08.04.2016 a ukončená dňa 13.09.2016. Podľa § 46 ods. 10 zákona č. 563/2009 Z.z. lehota na vykonanie daňovej kontroly je najviac jeden rok odo dňa jej začatia, pričom jej výkon možno prerušiť primeraným použitím § 61 daňového poriadku. Vzhľadom na zákonnú úpravu maximálnej dĺžky výkonu daňovej kontroly a s prihliadnutím na počet dní prerušenia výkonu daňovej kontroly, počas ktorých neplynula zákonná lehota na jej výkon uviedol, že daňová kontrola oprávnenosti žalobcom uplatneného odpočtu DPH a oslobodenia od dane za intrakomunitárne dodanie tovaru trvala 355 dní, teda menej ako jeden rok.

3. Správny súd neprisvedčil ani argumentu žalobcu o nezákonnosti protokolu o výsledku daňovej kontroly, v ktorom boli okrem iných zistení správcu dane použité aj informácie získané v rámci MVI o odberateľoch žalobcu registrovaných na DPH v Maďarskej republike. Aj keď lehoty na získanie daňových informácií formou dožiadania príslušných orgánov maďarskej daňovej správy neboli dodržané (čl. 10 Nariadenia Rady EÚ č. 904/2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty zo dňa 07.10.2010 a čl. 7 smernice Rady č. 2011/16/EÚ o administratívnej spolupráci v oblasti daní a zrušení smernice 77/799/EHS zo dňa 15.02.2011), daňový poriadok s prekročením procesných lehôt stanovených na uskutočnenie MVI nespája žiadne účinky. Z obsahu administratívneho spisu nevyplýva nečinnosť daňových orgánov oboch členských krajín pri preverovaní početných intrakomunitárnych zdaniteľných plnení. Pokiaľ žalobca namietal predčasné vyhodnotenie medzinárodnou výmenou poskytnutých informácií správcom dane o zdaniteľných plneniach deklarovovaných maďarských odberateľov pre účely posúdenia uplatnených daňových nárokov žalobcu, pretože u týchto subjektov nebola dokončená daňová kontrola, správny súd uviedol, že namietaná skutočnosť nijako neznižuje vierohodnosť maďarskou daňovou správou poskytnutých informácií. V prípade, že sa v dôsledku záverov predmetných daňových kontrol u odberateľov žalobcu dospeje k iným podstatným zisteniam, bude mať žalobca možnosť iniciovať preskúmanie právoplatných rozhodnutí vo veci vyrubenia dane, resp. nároku odpočtu dane za predmetné zdaňovacie obdobia v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov.

4. V tejto súvislosti nebolo dôvodné bez zohľadnenia okolností predmetnej veci zovšeobecňovať právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústavný súd“) prezentovaný v náleze sp.zn. III. ÚS 24/2010 zo dňa 29.06.2010 a vyslovený v súvislosti s výkonom daňovej kontroly v konkrétnom prípade subjektu, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Nebolo možné nechať bez povšimnutia, že v prípade, na ktorý sa vzťahovalo rozhodnutie ústavného súdu daňová kontrola trvala od septembra 2002 do januára 2007, t.j. takmer 4 a pol roka, pričom dôvodom prekročenia zákonnej lehoty boli zásadné procesné pochybenia správcu dane zistené odvolacím orgánom - neprerokovanie protokolu o daňovej kontrole, neukončenie daňovej kontroly a nedostatky zistenia skutkového stavu veci. Naproti tomu daňová kontrola v danom prípade trvala od augusta 2013 do septembra 2016, pričom bola zákonným spôsobom prerušená a dôvodom jej prerušenia bola nespochybniteľná potreba zabezpečenia zistení prostredníctvom inštitútu medzinárodnej výmeny informácií v súvislosti s preverovaním intrakomunitárneho dodania tovaru, ako aj výsluch svedka za účelom preverenia reálneho základu deklarovaného prijatia tuzemského zdaniteľného plnenia.

5. Vo vzťahu k námietke napádajúcej porušenie procesného práva žalobcu byť prítomný pri výsluchu konateľa obchodnej spoločnosti LINTMAN s.r.o. (pána S. D.) a klásť mu otázky (§ 25 ods. 4 daňového poriadku), správny súd uviedol, že správca dane nemal právomoc ani povinnosť zabezpečovať účasť žalobcu na výsluchoch svedkov realizovaných v trestných konaniach vedených na území iného členského štátu.

6. V rámci výkonu daňovej kontroly bol preukázateľne a vážnym spôsobom spochybnený reálny základ deklarovovaných zdaniteľných plnení od spoločnosti SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. žalobcoví, predovšetkým vo vzťahu k podstatným náležitostiam plnení spočívajúcim v osobe dodávateľa uvedeného na faktúrach a v množstve dodaného tovaru. Dôveryhodnosti obsahu faktúr nesvedčili závery celkového vyhodnotenia dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, počnúc nemožnosťou preverenia pôvodu tovaru, jeho nadobudnutia spoločnosťou SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. od jej dodávateľa LINTMAN s.r.o. (dodávateľ s podielom 99% všetkých dodávok cukru pre SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o.), nemožnosťou preverenia skladovej evidencie dodávateľa žalobcu, keďže túto podľa vlastného vyjadrenia nevedol, pokračujúc ekonomickým, personálnym a majetkovým prepojením medzi jednotlivými článkami preverovaného obchodného reťazca, v rámci ktorého sa vyskytovala aj nekontaktná a obchodnú činnosť nevykazujúca obchodná spoločnosť ekonomicky a účtovne riadená osobou - I. G. J., vystupujúcou aj pod menom W. J., končiac nemožnosťou preverenia následného dodania predmetného tovaru žalobcom deklarovaným odberateľom v Maďarskej republike, resp. nepotvrdenia nadobudnutia predmetného tovaru odberateľmi SDA Sovereign Distribution AG Kft. a Tull Trade Kft. (v rovnakom objeme 1 900 080 kg, ako žalobca nakúpil, obom odberateľom deklaroval dodanie kryštálového cukru v objeme po 950 040 kg), rovnako nepotvrdením uskutočnenia prepravy predmetného tovaru deklarovaným prepravcom Tull Trade Kft., čo je podstatná skutočnosť tvoriaca dôkaz o realizácii intrakomunitárneho dodania tovaru (§ 43 zákona o DPH). Poukázal aj na záver znaleckého posudku č. 1/2015, že hoci v spoločnosti SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. dochádzalo

k nákupu, baleniu a predaju cukru, z predložených podkladov však vyplynulo, že k tejto činnosti nedochádzalo v takom objeme, ako spoločnosť eviduje. Podľa znaleckého posudku č. 1/2015 nie je možné, aby v jeden deň zo spoločnosti odviezlo naraz cukor 1700 kamiónov, alebo aby v jeden deň zo spoločnosti muselo tento tovar (cukor) odvieť 750 kamiónov. Podľa znaleckého posudku, ak nie je predpoklad, že by uvedené množstvo kamióny odviezli, tak je možné predpokladať, že uvedené množstvo tovaru nebolo ani dovezené.

7. S poukazom na znalecký posudok č. 1/2015, v ktorom je na stranách 189 a 190 uvedené, že žalobca bol v rokoch 2012 a 2013 odberateľom spoločnosti SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. v celkovom objeme viac ako 14 mil. €, čo predstavovalo 15 621 220 kg cukru, prihliadnúc na skutočnosť, že spoločnosť SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. dodávala obrovské množstvá cukru okrem žalobcovi aj obchodným spoločnostiam Sovereign Sugar Hungary Kft., SOVEREIGN BRAND FOOD DISTRIBUTION s.r.o., TESCO STORES SR, a.s., ERIVEL TRANS s.r.o., BRAND FOOD s.r.o., bolo možné považovať za vierohodné závery vyšetrovacieho pokusu spochybňujúce deklarované množstvá objemu baleného cukru a závery znaleckého dokazovania ohľadom nereálnosti vývozu deklarovaného množstva cukru v kontrolovaných zdaňovacích obdobiach.

8. Rovnako v rozpore s tvrdením žalobcu žiadna zásadná nezrovnalosť spochybňujúca hodnovernosť svedka alebo odôvodňujúca iné vyhodnotenie výpovede nevyplývala z výpovede S. D., konateľa spoločnosti LINTMAN s.r.o., ktorý poprel svoju účasť na riadení spoločnosti, ako aj poverenie inej osoby na túto činnosť a napriek svojej funkcii nemal poznatky o chode obchodnej spoločnosti ovládanej tretími osobami. Naopak, vykonaným dokazovaním bolo potvrdené ekonomické riadenie spoločnosti LINTMAN s.r.o. I. J., ktorá pomáhala bývalému zamestnancovi SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o., S. D., so založením spoločnosti LINTMAN s.r.o., pričom vo výpovedi svedka S. D., vykonanej pred Regionálnym kriminálnym riaditeľstvom Národného daňového a colného úradu Stredného Maďarska, Odboru kriminality, vyplýva, že S. D. výlučne len podpisoval vopred pripravené faktúry za LINTMAN s.r.o., doklady mu boli predkladané už opečiatkované, o činnosti tejto obchodnej spoločnosti nemal žiadnu vedomosť, úhrady, celé účtovníctvo, vystavovanie faktúr, všetky úkony ohľadne spoločnosti LINTMAN s.r.o. riadila I. J..

9. Krajský súd dospel k záveru, že daňové orgány vykonali rozsiahle preverovanie a vyhodnotenie vzájomných odberateľsko-dodávateľských vzťahov v obchodnom reťazci a na základe jednotlivými článkami deklarovaných zdaniteľných plnení boli preukázané vzájomné personálne a ekonomické prepojenia, javiace sa ako účelové, s cieľom vytvoriť neprehľadné dodávky neoveriteľného množstva tovaru. Žalobca bol do umelo vytvoreného obchodného reťazca deklarovaných zdaniteľných plnení LINTMAN s.r.o. > SOVEREIGN SLOVAKIA, s.r.o. > BBK AGRO, s.r.o. > SDA Sovereign Distribution AG Kft., resp. > TULL TRADE Kft., vsunutý nadbytočne, nenapĺňajúc reálnu ekonomickú kauzu.

10. Krajský súd zhrnul, že už na začiatku obchodného reťazca s predajom obrovského množstva cukru nebolo možné preveriť pôvod a reálne dovážané množstvo cukru od spoločnosti LINTMAN s.r.o. deklarovanému odberateľovi SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. (v objeme 98% až 99% všetkých dodávok cukru uvedeného odberateľa), vzájomné obchody medzi SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. v Okoči a LINTMAN s.r.o. ekonomicky a účtovne riadila konateľka spoločnosti SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. I. J., úhrady za účtované zdaniteľné plnenia vo vysokých sumách medzi jednotlivými článkami obchodného reťazca prebiehali formou zmlúv o vzájomnom započítaní pohľadávok, pričom odberateľ žalobcu SDA Sovereign Distribution AG Kft. okrem niektorých platieb v mesiacoch jún 2012 a júl 2012 prestal v roku 2012 za dodávky cukru platiť, avšak úpadca - žalobca neprestal cukor dodávať, rovnako žalobca za dodávky cukru neplatil svojmu dodávateľovi SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o., rovnako neuhrádzal žalobcovi faktúry ani odberateľ TULL TRADE Kft., spoločnosť SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. dodávala veľké objemy cukru aj priamo iným maďarským spoločnostiam, napr. TULL TRADE Kft. (prostredníctvom dovozcu TULL TRADE Kft.), ktorých ako svojich odberateľov deklaruje aj žalobca, čo je možné jednoznačne posúdiť ako neekonomické a zbytočné vytvorenie obchodného medzičlánku v osobe žalobcu, ktorý, tak ako aj subjekty na začiatku reťazca, pri kupovanej potravine nepreverovali jej kvalitu ani jej zdravotnú nezávadnosť, v neposlednom rade nebola potvrdená doprava deklarovaného tovaru na územie členského štátu, rovnako nebolo potvrdené a nebolo ani možné preveriť dodanie tovaru deklarovaným odberateľom v Maďarskej republike, čo je podstatná podmienka na uznanie oslobodenia od dane podľa § 43 ods. 1 a 5 zákona o DPH, a preto možno konštatovať, že vykonané dokazovanie predchádzajúce vydaniu preskúmaných rozhodnutí

nepreukázalo oprávnenosť žalobcom uplatneného nároku na odpočet dane za tuzemské dodanie tovaru podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH a rovnako nepreukázalo splnenie podmienok na uznanie oslobodenia od dane podľa § 43 citovaného zákona.

11. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že v konaní úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko si žiadne trovy konania neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

12. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave podal žalobca v postavení sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť podľa § 438 SSP z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/, v ktorej navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok správneho súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy spolu s prvostupňovým správnym rozhodnutím a vec vráti Daňovému úradu Trnava, pobočka Galanta, na ďalšie konanie, alternatívne, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne požadoval náhradu trov konania.

13. V súvislosti s procesnými pochybeniami správcu dane sťažovateľ namietal nezákonnosť protokolu ako podkladu pre vydanie rozhodnutí daňových orgánov v nadväznosti na nezákonnosť daňovej kontroly za predmetné zdaňovacie obdobie v dôsledku neprímerane dlhého prerušenia výkonu daňovej kontroly. Poukázal na skutočnosť, že daňová kontrola bola nezákonne prerušená po dobu viac ako 2 roky a 1 mesiac (770 dní) a samotná kontrola celkovo trvala výrazne dlhšie, ako je zákonom povolená doba jedného roka. Následkom uvedeného postupu je protokol z daňovej kontroly, ktorý takto nadobudol charakter nezákonne získaného dôkazu a nebolo ho možné v ďalšom konaní použiť, ako to vyplýva aj z právneho názoru vysloveného v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 24/2010 z 29.06.2010. Podľa názoru sťažovateľa bol protokol o výsledku daňovej kontroly získaný v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a v zmysle § 24 ods. 4 daňového poriadku pre daňové konanie ako nezákonný dôkaz nemôže byť použitý.

14. Sťažovateľ poukázal na úpravu lehôt stanovených pre medzinárodnú výmenu informácií na základe žiadosti cudzieho štátu, upravených v zákone č. 442/2012 Z.z. o medzinárodnej spolupráci pri správe daní, ktorý implementuje smernicu Rady č. 2011/16/EÚ z 15.02.2011 o administratívnej spolupráci v oblasti daní (podľa čl. 7 smernice a § 6 ods. 5 citovaného zákona je príslušný orgán daného štátu povinný poskytnúť informáciu čo najrýchlejšie, najneskôr však do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti), ako aj na úpravu lehôt na poskytnutie MVI podľa nariadenia Rady EÚ č. 904/2010, ktoré upravuje administratívnu spoluprácu a boj proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty, v zmysle ktorého má žiadaný orgán poskytnúť informácie tak rýchlo, ako je to možné, najneskôr 3 mesiace po dni prijatia žiadosti, pokiaľ žiadaný orgán vyžadovanú informáciu už má, znižuje sa táto lehota maximálne na jeden mesiac (čl. 10 a nasl.). V tejto súvislosti sťažovateľ namietal výrazné prekročenie uvedených lehôt, ktoré nezhojí ani zasielanie urgencií dožadovanému zahraničnému správcovi dane, pri získavaní informácií prostredníctvom MVI, v dôsledku čoho došlo k nezákonnému prerušeniu lehoty na výkon daňovej kontroly oprávnenosti nároku na nadmerný odpočet za kontrolované zdaňovacie obdobie. Ohľadom porušenia zásady proporcionality pri využití inštitútu medzinárodnej výmeny informácií s dopadom na neprímeranú dĺžku prerušenia, ako aj na samotný výkon daňovej kontroly sťažovateľ taktiež dôvodil poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp.zn. 14S/2/2016, sp.zn. 14S/34/2014, sp.zn. 14S/32/2014, sp.zn. 14S/38/2014, ktorými správny súd odstránil nezákonnosť spočívajúcu v neprímeranom prerušení daňovej kontroly, pričom zároveň konštatoval prieťahy spôsobené vo výkone daňovej kontroly z dôvodu zaslania žiadostí o MVI.

15. Sťažovateľ namietal, že svedok S. D. bol považovaný za dôveryhodného, hoci jeho výpovede obsahujú závažné nezrovnalosti. V súvislosti so znaleckým posudkom 1/2015 uviedol, že údaj o vývoze cukru 1700 kamiónmi počas jedného dňa je, samozrejme, nezmysel, pričom ale táto nezrovnalosť bola vysvetlená, išlo o účtovnú chybu, keď bola zmluva o postúpení pohľadávky omylom zaúčtovaná ako faktúra. Namietal, že mu nemohol byť odopretý nárok vzhľadom na nekontaktnosť odberateľov či (sub)dodávateľov, a poukazoval na judikatúru, ktorá má podporovať toto jeho tvrdenie. Pokiaľ mu bolo vytýkané, že sa zúčastnil na daňovom podvode alebo o ňom vedel alebo mal vedieť, dôkazné bremeno v tomto zmysle ťaží daňové orgány, pričom tieto takéto podvody nepreukazovali. Ďalej argumentoval

novými skutočnosťami v predmetnom prípade, ktoré sa viažu na zistenia OČTK, ČVS: PPZ-128 NKA-FP-ST-2014. Uskutočnenie intrakomunitárnych dodávok cukru do Maďarskej republiky preukázali CMR medzinárodné nákladné listy, kde bol ako dodávateľ uvedený aj sťažovateľ. Cukor bol podľa skladových listov týkajúcich sa príjmu tovaru dodávaný do skladu vlastneného spoločnosťou ICE Solution Kft., ktorá podľa skladových listov týkajúcich sa výdaja tovaru mala byť dodávaná cez spoločnosti SDA Sovereign Distribution AG a TULL TRADE Kft. spoločnostiam TESCO Globál, SPAR Magyarországh, LIDL Magyarországh Co-op Hungary, pričom dodanie cukru od maďarských dodávateľov potvrdili aj tieto spoločnosti,

16. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 19.09.2019 uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, a preto navrhuje, aby bola kasačná sťažnosť zamietnutá.

17. Dňa 17.09.2019 bolo doručené vyjadrenie sťažovateľa, ktorým doplnil kasačnú sťažnosť.

18. K porušeniu práva na spravodlivý proces poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.03.2011, sp.zn. 3Sžf/1/2010 zo dňa 19.08.2010, sp.zn. 6Sžf/10/2012 zo dňa 28.11.2012, sp.zn. 8Sžf/13/2013, sp.zn. 4Sž/65,66/01, 4Sž/113,114/01 zo dňa 30.10.2001, nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 314/2015 zo dňa 16.12.2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 14S/17/2016-61 zo dňa 04.05.2017 (jeho bod 23), rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 21S/124/2012.

19. Opätovne namietal nezákonnosť daňovej kontroly, pretože dokopy trvala 770 dní. Ďalej dôvodil novými skutočnosťami v predmetnom prípade, ktoré sa viažu na zistenia OČTK, ČVS: PPZ-128 NKA-FP-ST-2014. Argumentoval skladovou evidenciou, ktorá má preukazovať dodanie do Maďarska, aj výpoveďami svedkov RNDr. U. B. a záznamami zo spisu OČTK, ktoré všetky skutočnosti preukazujú dodávky cukru.

20. Argumentoval aj výpoveďami svedkov (B. Y., P. V., P. V., L. B. W., I. J. G.), ako aj potvrdením spoločnosti SPAR Magyarországh Kft. preukazujúcimi dodávky cukru.

21. Konštatoval, že pre účely vyšetrovania boli zabezpečené do trestného spisu aj doklady týkajúce sa obchodovania s rovnakou komoditou spoločnosťou HAMÉ a.s., ktorá uskutočňovala obchody od rovnakého dodávateľa ako daňový subjekt, pre rovnakých odberateľov, využívajúc rovnaké sklady, miesta dodania a tieto dodávky spochybnené neboli. Mal za to, že došlo k porušeniu zásady rovnakého rozhodovania správcu dane.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

22. Dňa 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky činnosť a začal konať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal Najvyšší súd Slovenskej republiky v správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 10. decembra 2019 a zaregistrovaná v jeho právnom kolégiu pod sp.zn. 1Sžfk/84/2019. Po vrátení spisu Krajskému súdu v Trnave bola predmetná kasačná sťažnosť opätovne predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 10. júna 2019 a zaregistrovaná v jeho správnom kolégiu pod sp.zn. 1Sžfk/50/2020. Od 1. augusta 2021 je teda na konanie o nej príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným spôsobom pridelená 18. augusta 2021 do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou, teda pod sp.zn. 1Sžfk/50/2020.

23. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s § 449 ods. 1 SSP preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktorému predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti podľa § 453 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP), pričom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

24. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/78/2017-263 zo 6. marca 2019, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100722047/2017 zo dňa 27.04.2017. Týmto rozhodnutím bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Trnava, pobočka Galanta, č. 100135968/2017 zo dňa 23.01.2017.

25. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že správca dane vykonal u daňového subjektu (sťažovateľa) daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie máj 2013. Kontrolu správca dane začal 15.08.2013. Rozhodnutím zo dňa 21.02.2014 bola daňová kontrola prerušená odo dňa 26.02.2014 do 08.04.2016 z dôvodu podania žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií zo zahraničia.

26. O výsledku daňovej kontroly vyhotovil správca dane protokol č. 103880540/2016 zo dňa 12.09.2016, ktorý bol doručený spolu s výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 13.09.2016 (dátum ukončenia daňovej kontroly).

27. Následne bol žalobcovi (sťažovateľovi) prvostupňovým rozhodnutím správcu dane č. 100135968/2017 zo dňa 23.01.2017 za zdaňovacie obdobie máj 2013 vyrubený rozdiel dane na dani z pridanej hodnoty v sume 292 612,32 €, nepriznaný nadmerný odpočet v sume 246 604,45 € a vyrubená daň v sume 46 007,87 €. Proti prvostupňovému rozhodnutiu sa daňový subjekt odvolal. O odvolaní bolo rozhodnuté napadnutým rozhodnutím žalovaného tak, že vyššie špecifikované prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené.

28. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy sa môže, za podmienok ustanovených týmto zákonom, domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, 2 SSP).

29. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

30. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trnave, vychádzajúc pritom z ustanovenia § 441 SSP (v kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti), posudzujúc jej dôvodnosť k stavu právoplatnosti napadnutého rozsudku (§ 454 SSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku.

31. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Najvyšší správny súd sa s nimi stotožnil v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

32. Kasačný súd ďalej poukazuje na tú skutočnosť, že je povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou napĺňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj právna istota, a s princípom právnej istoty v rozhodovacej činnosti súdov korešponduje zásada rozhodovania súdov v obdobných veciach rovnakým spôsobom.

33. Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom § 464 ods. 1 SSP, podľa ktorého: „Ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie“. V tejto súvislosti kasačný súd uvádza, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už rozhodol o kasačných sťažnostiach žalobcu v

obdobných veciach rozsudkami sp.zn. 6Sžfk/16/2019 zo dňa 20. mája 2020 (daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie júl 2013), sp.zn. 6Sžfk/55/2019 zo dňa 15. októbra 2020 (zdaňovacie obdobie október 2013), sp.zn. 10Sžfk/4/2019 zo dňa 30. júna 2020 (zdaňovacie obdobie marec 2014), sp.zn. 8Sžfk/3/2019 zo dňa 8. júla 2020 (zdaňovacie obdobie máj 2014), sp.zn. 4Sžfk/69/2019 zo dňa 13. apríla 2021 (zdaňovacie obdobie september 2013), sp.zn. 2Sžfk/39/2019 zo dňa 26. mája 2021 (zdaňovacie obdobie jún 2013), sp.zn. 5Sžfk/7/2019 zo dňa 19. novembra 2020 (zdaňovacie obdobie apríl 2014).

34. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti, využíjúc práve ustanovenie § 464 ods. 1 SSP poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v obdobnej veci pod sp.zn. 6Sžfk/16/2019 zo dňa 20.05.2020, v ktorom najvyšší súd skonštatoval nasledovne:

62. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o prekročení maximálne povolenej lehoty na výkon daňovej kontroly kasačný súd odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júla 2016, sp.zn. 3Sžf/46/2015, v zmysle ktorého „ak v danom prípade rozhodujúcou skutočnosťou ovplyvňujúcou určenie žalobcom priznanej dane bolo ním uvedené oslobodenie od dane z pridanej hodnoty z dôvodu deklarovaného uskutočnenia intrakomunitárneho obchodu dodaním tovaru dodávateľovi registrovanému na daň z pridanej hodnoty v Maďarskej republike, bolo v rámci preukazovania oprávnenosti jeho nároku podstatnou skutočnosťou preveriť základné atribúty určujúce podmienky oslobodenia od dane, ktorým je jednoznačne uskutočnenie prepravy deklarovaného tovaru do iného členského štátu (§ 43 ods. 1, ods. 5 písm. a/, ods. 8 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov). Túto skutočnosť je podľa zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov povinný preukázať platiteľ dodávajúci tovar do iného členského štátu, a to bez ohľadu na jeho dobromyseľnosť alebo prípadnú neobozretnosť pri výbere spoľahlivých obchodných partnerov, a to čo do osoby odberateľa v členskom štáte alebo prepravcu tovaru. Ak správca dane preruší výkon daňovej kontroly za účelom realizácie medzinárodnej výmeny informácií, nemožno mať za to, že by správca dane pokračoval vo výkone predmetnej daňovej kontroly, a preto lehota na jej vykonanie z tohto dôvodu neplynie, a teda uplynúť nemôže. Prerúšením daňovej kontroly za týmto účelom správca dane nevstupuje do súkromnej autonómie daňového subjektu, neuplatňuje voči nemu svoje práva a ani nepožaduje od neho plnenie povinností vyplývajúcich mu zo zákona pre účel výkonu daňovej kontroly. Naopak, v prípade dôvodného podozrenia o fiktívnosti žalobcom deklarovaného intrakomunitárneho dodania tovaru do iného členského štátu Európskej únie podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov správca dane plnil svoje úlohy vyplývajúce mu zo zákona pre naplnenie účelu správy daní, t.j. využitím medzinárodnej výmeny informácií overuje podklady potrebné na správne a úplné určenie dane. Ide o legitímnu činnosť správcu dane, prostredníctvom ktorej sa do jeho dispozičnej sféry dostanú informácie o odberateľovi žalobcu a prepravcovi tovaru. Navyše ide o spontánnu výmenu informácií uskutočnenú podľa článku 19 nariadenia Rady (ES) č. 1798/2003 zo dňa 7. októbra 2003 o administratívnej spolupráci v oblasti dane z pridanej hodnoty (č. 904/2010 zo dňa 7. októbra 2010 prepracované znenie).“

63. Maďarský správca dane v rámci medzinárodnej výmeny informácií uviedol, že deklarovaný odberateľ - spoločnosť TULL TRADE Kft. za príslušné zdaňovacie obdobie júl 2013 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty nepodala, intrakomunitárne dodávky kryštálového cukru nepriznala a neodviedla daň z pridanej hodnoty do štátneho rozpočtu. Podnikateľskou činnosťou tejto spoločnosti je predaj ostatných motorových vozidiel. Rovnako zo zistení vyplynulo, že je vyšetrovaná maďarskými daňovými, policajnými a colnými orgánmi v súvislosti s reťazovými podvodmi s predajom kryštálového cukru.

64. Kasačný súd sa stotožňuje so zisteniami správcu dane, že v rámci preverovaných reťazcov boli preukázané personálne prepojenia spoločností. V spoločnosti LINTMAN s.r.o., ktorá v reťazci vystupovala ako dodávateľ kryštálového cukru do spoločnosti SOVEREIGN SLOVAKIA, s.r.o. bol konateľom S. D. a účtovníctvo viedla I. G. J.. V spoločnosti SOVEREIGN SLOVAKIA, s.r.o. bola konateľkou I. G. J., preprava bola riadená v sídle tejto spoločnosti v Okoči osobou B. Y. (konateľ ERIVEL TRANS s.r.o.), a to za spoločnosť SOVEREIGN SLOVAKIA, s.r.o., RUDAN TRANS Kft., TULL TRADE kft. Sťažovateľ deklaroval sprostredkovanú prepravu od spoločnosti ERIVEL TRANS s.r.o. a jeho dodávateľom cukru bola v predmetnom zdaňovacom období spoločnosť SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. Postavenie daňového subjektu v obchodovaní medzi spoločnosťami SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. a TULL TRADE Kft., u ktorých existovalo ekonomické, majetkové, personálne prepojenie,

pričom nepotrebovali medzi sebou ďalší medzičlánok, považuje kasačný súd za umelé a ekonomicky neopodstatnené.

65. V danom prípade nebolo preukázané reálne uskutočnenie všetkých dodávok cukru v jednotlivých dodávateľských stupňoch. Dopravu vykonávali stále tie isté vozidlá, vodiči nákladných áut boli riadení tými istými ľuďmi, z toho istého miesta (Okoč), avšak raz ako zamestnanci SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o., RUDAN TRANS Kft. alebo TULL TRADE Kft.

66. Kasačný súd rovnako ako krajský súd je toho názoru, že uvedené spoločnosti nasimulovali situáciu tak, aby sťažovateľ mohol získavať nárok na vyplatenie nadmerného odpočtu z nákupu tovaru od spoločnosti SOVEREIGN SLOVAKIA s.r.o. (dodávateľ) a spoločnosti LINTMAN s.r.o. (dodávateľ dodávateľa), pričom tento cukor dodával ďalej do Maďarska ako intrakomunitárne dodanie tovaru oslobodené od dane.

67. Vzhľadom na okolnosti prípadu, ako i výsledky vykonaného dokazovania vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu, nemožno prisvedčiť obrane žalobcu V danom prípade je spochybnené predovšetkým samotné dodanie tovaru do členského štátu EÚ, ako podstatného atribútu intrakomunitárneho obchodu oslobodeného od dane podľa § 43 zákona o DPH a v nadväznosti naň, aj právo na žalobcom uplatnený nadmerný odpočet za kontrolované zdaňovacie obdobie.

68. Kasačný súd uvádza, že správca dane vedie dokazovanie a jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav vecí čo najúplnejšie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane, kto rozhodne, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné správne orgány povinné postupovať.

69. V tejto súvislosti poukazuje kasačný súd na rozhodovaciu činnosť tunajšieho súdu, napr. rozsudok sp.zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 10.02.2015, z ktorého vyplýva, že aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení.

70. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Je na správcovi dane vykonávajúcim dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní.

71. V prípade, že daňové orgány oprávnené a dôvodne spochybnia existenciu a pôvod tovaru, ktorý mal byť predmetom obchodovania, je dôvodne namiesto otázka, s akou odbornou starostlivosťou daňový subjekt pristupoval k realizácii zdaniteľného obchodu, keď obchodoval s niečím, čo neexistovalo. Obchod, o ktorom svedčí len existencia formálnych dokladov, nevystihuje reálnu podstatu a ekonomický účel podnikania, naopak, dá sa hovoriť o podieľaní sa na zneužití práva vyplývajúceho zo zásady neutrality dane z pridanej hodnoty všetkými zúčastnenými článkami v obchodnom reťazci. Správca dane je oprávnený v prípade spochybnenia reálneho obchodu v rámci obchodného reťazca žiadať od daňového subjektu, aby preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia a starostlivosť vyplývajúcu z rizika podnikateľskej zodpovednosti za dosiahnutie účelu jeho hospodárskej činnosti. Správca dane má právo preveriť pôvod tovaru ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti, ak vierohodnosť vo vzťahu k ich obsahu bola vyhodnotením výsledkov dokazovania spochybnená, preukázať pravdivosť tvrdení daňového subjektu, že so sporným tovarom skutočne obchodoval. Dôkazné bremeno spočíva na daňovom subjekte, aby predložil dôkazy potvrdzujúce, že

predmet obchodu skutočne existoval. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2018, sp.zn. 6Sžfk/30/2017).

72. Z administratívneho spisu vyplýva, že správca dane aplikujúci zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní s prihliadnutím na jeho povinnosť dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, vykonal rozsiahle dokazovanie. Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností týkajúcich sa prepravy predmetného tovaru na územie Maďarskej republiky urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcovmu predloženému daňovému dokladu vo svetle kontrolných zistení, absentuje reálny základ, čo oprávnene vzbudzuje dosiaľ neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných plnení do členského štátu, na základe ktorých žalobca v daňovom priznaní za príslušné zdaňovacie obdobie uviedol dodanie tovaru oslobodené od dane podľa § 43 zákona o DPH, ako i pochybnosti o vierohodnosti účtovnej evidencie vedenej žalobcom.

73. Podľa ust. § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

74. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti je možné vyhodnotiť ako neopodstatnené, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia, pretože krajský súd sa vo svojom rozsudku riadne so všetkými vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa vyššie citovaného ust. § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.“

35. Najvyšší správny súd súčasne odkazuje aj na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobnej veci, týkajúce sa iných zdaňovacích období a vedené pod sp.zn. 8Sžfk/3/2019 zo dňa 08.07.2020 a sp.zn. 10Sžfk/4/2019 zo dňa 30.06.2020.

36. V súvislosti s prejednávanou vecou Najvyšší správny súd tiež odkazuje aj na závery rozsudku Súdneho dvora z 30. septembra 2021 sp.zn. C-189/20, Hydina SK, ktorý sa týkal účinku nedodržania lehôt podľa nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 zo 7. októbra 2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty, a podľa ktorého:

„36 Navyše ani články 10 až 12 nariadenia č. 904/2010, ani žiadne iné ustanovenie tohto nariadenia nestanovujú akýkoľvek dôsledok v prípade prekročenia niektorej z lehôt vyplývajúcich z uplatnenia uvedených článkov príslušnými daňovými orgánmi, a to či už pre tieto orgány, alebo pre zdaniteľné osoby.

37 Zo znenia týchto ustanovení a následne z kontextu, do ktorého patrí tento článok 10, teda vyplýva, že prekročenie niektorej z lehôt stanovených týmto článkom nezakladá dotknutej zdaniteľnej osobe žiadne právo a nemá žiadny špecifický dôsledok, a to ani pokiaľ ide o zákonnosť prerušenia daňovej kontroly stanoveného vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, dovtedy, kým žiadaný členský štát neposkytne požadované informácie.

[...]

44 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je na položené otázky potrebné odpovedať tak, že článok 10 nariadenia č. 904/2010 v spojení s jeho odôvodnením 25 sa má vykladať v tom zmysle, že nestanovuje lehoty, ktorých prekročenie môže ovplyvniť zákonnosť prerušenia daňovej kontroly stanoveného právom žiadajúceho členského štátu dovtedy, kým žiadaný členský štát neposkytne informácie požadované v rámci mechanizmu administratívnej spolupráce stanoveného týmto nariadením.“

37. Najvyšší správny súd záverom konštatuje, že námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti je možné vyhodnotiť ako neopodstatnené, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia, pretože krajský súd sa vo svojom rozsudku riadne so všetkými vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

38. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznal a to z dôvodu, že sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha

len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať, čo v danom prípade podľa obsahu súdneho spisov nenastalo.

39. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.